

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **AIRPORT PROPERTY INVESTMENT s.r.o.**, IČ 26717395, se sídlem Tanvaldská 345, Liberec – Vratislavice nad Nisou, zastoupené JUDr. Janou Vyšanskou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Korunní 810, Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 20/2012-910-LET/8, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2014, č. j. 9 A 10/2014 - 65,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Úřad pro civilní letectví rozhodl usnesením ze dne 30. 8. 2013, č. j. 143-13-701 tak, že žalobci nesvědčí právo být účastníkem řízení o vydání stavebního povolení pro stavbu s názvem „Provozní hala GADBY I., letiště Hořkovice.“ Žalobce podal proti uvedenému usnesení odvolání, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 11. 2013, č. j. 20/2012-910-LET/8.

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce žalobou u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“). V návaznosti na procesní postup žalovaného však vzal žalobce z důvodu uspokojení navrhovatele dne 3. 7. 2014 žalobu zpět. Městský soud následně dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) v návěti uvedeným usnesením řízení zastavil (výrok I), vrátil žalobci soudní poplatek (výrok II) a uložil žalovanému zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 342 Kč (výrok III).

[3] Výrok o nákladech řízení odůvodnil městský soud § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož má navrhovatel právo na náhradu nákladů řízení, vzal-li zpět návrh pro pozdější chování odpůrce. V dané věci bylo podle městského soudu zřejmé, že žalobce se domáhal účastenství v řízení o vydání stavebního povolení na stavbu „Provozní hala GADBY I, letiště Hořkovice“. Po podání žaloby bylo žalovaným stavební povolení zrušeno a řízení, ve kterém se žalobce domáhal svého účastenství, bylo zastaveno. Žalobce uvedl, že je tímto rozhodnutím uspokojen. Protože však nebyl dodržen postup, který předpokládá ustanovení § 62 s. ř. s., přistoupil žalobce ke zpětvzetí žaloby. Nicméně tento úkon učinil žalobce výlučně proto, že postupem žalovaného bylo stavební povolení zrušeno a řízení o odvolání bylo zastaveno. Městský soud proto dospěl

k závěru, že jsou splněny podmínky stanovené v § 60 odst. 3 větě druhé s. ř. s., a přiznal žalobci právo na náhradu nákladů řízení.

[4] Proti uvedenému usnesení městského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost, kterou opřel o § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel namítal nesprávné posouzení právní otázky soudem a nepřezkoumatelnost z důvodu nesrozumitelnosti vlastního odůvodnění a taktéž to, že v řízení před soudem došlo k zásadním vadám, které mají za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatel namítal nesprávné posouzení procesní otázky, jak postupovat v řízení při podání žaloby ve věci, v níž současně běží z iniciativy správního orgánu přezkumné řízení zahájené měsíc před podáním žaloby. Stěžovatel dále namítal, že městský soud nesprávně aplikoval § 62 s. ř. s.; k uspokojení žalobce v projednávaném případě vůbec nedošlo. Žalobce usiloval o účastenství ve stavebním řízení a o jeho účastenství nebylo v řízení před soudem meritorně rozhodnuto. Městský soud tak nesprávně posoudil zrušení rozhodnutí o stavebním povolení jako uspokojení žalobce. Stěžovatel dále uvádí, že § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s. lze aplikovat jen v případě zastavení řízení dle § 47 písm. b) s. ř. s., a nikoliv za situace, kdy řízení bylo zastaveno v důsledku zpětvzetí žaloby. Žalobci tak byly přiznány náklady řízení neoprávněně.

[5] Stěžovatel dále tvrdil, že městský soud odmítl návrh stěžovatele na spojení tří souvisejících řízení, v nichž byla řešena obdobná právní otázka týkající se téže věci (stavby) s účastníky, kteří jsou vzájemně majetkově propojení a jednají ve shodě, sdělením, že dané věci napadly jiným senátům a jejich spojením by bylo porušeno právo na zákonného soudce. Stěžovatel k tomu uvedl, že daná zásada se nemůže stát „zakládlem“, na jehož základě by soudy odmítly aplikovat § 39 odst. 1 s. ř. s., a to zejména v případě právnických osob v postavení ovládací a ovládané osoby zastoupených toutéž advokátní kanceláří. Z tohoto důvodu byly také náklady řízení přiznány žalobci neoprávněně a neodůvodněně *de facto* třikrát.

[6] Závěrem stěžovatel vyjádřil obavy o nebezpečí precedenčního charakteru přiznání nákladů řízení každému, kdo se v řízení o stavebním povolení domáhá účastenství i v případech, kdy je posléze rozhodnutí o stavebním povolení zrušeno ze zcela jiných důvodů.

[7] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v dalších dvou ze tří zmíněných souvisejících řízení v téže věci a fakticky s týmiž účastníky rozhodl městský soud obdobně. Proti těmto jeho usnesením podal stěžovatel obsahově totožné kasační stížnosti, které jsou u Nejvyššího správního soudu vedeny pod sp. zn. 6 As 203/2014 (kasační stížnost ze dne 5. 8. 2014 proti usnesení městského soudu ze dne 21. 7. 2014, č. j. 11 A 9/2014 - 39) a sp. zn. 7 As 173/2014 (kasační stížnost ze dne 12. 8. 2014 proti usnesení městského soudu ze dne 25. 7. 2014, č. j. 6 A 14/2014 - 39); ta již byla usnesením ze dne 22. 1. 2015 pro nepřipustnost odmítnuta.

[8] Usnesením sp. zn. 6 As 203/2014 ze dne 27. ledna 2015 byla pro nepřipustnost odmítnuta i první z podaných kasačních stížností. Šestý senát Nejvyššího správního soudu, který rozhoduje i v nyní posuzované věci, v citovaném usnesení dospěl k závěru, že „*stěžovatel v kasační stížnosti nepolemizuje se samotným výrokem o zastavení řízení. Nenapadá (nezpochybňuje) ani naplnění zákonných předpokladů pro zastavení řízení z titulu zpětvzetí žaloby, jak jsou zakotveny v ust. § 47 písm. a) větě před středníkem s. ř. s., tedy např. zda byla či nebyla žaloba vzata skutečně zpět a zda lze účinky tohoto úkonu přičítat žalobci apod. V kasační stížnosti lze ve vztahu k výroku I vysledovat pouze stěžovatelem vznesené otázky týkající se odůvodnění tohoto výroku – zda mělo být řízení zastaveno dle § 47 písm. a) s. ř. s. nebo dle § 47 písm. b) s. ř. s.; tato otázka však směřuje toliko do důvodů výroku. Dále stěžovatel vytýká městskému soudu, že nikterak nereflektoval probíhající přezkumné řízení u stěžovatele. Přitom však neuvádí, v čem spatřuje v postupu městského soudu v tomto ohledu pochybení ani nenastihuje postup*

pokračování

alternativní. Kasační stížností se tedy stěžovatel materiálně nedomáhá změny výroku napadeného usnesení o zastavení řízení, takové tvrzení je zcela zástupné. Z obsahu stížní argumentace vyplývá, že se stěžovatel ve skutečnosti domáhá pouze přezkoumání a zrušení výroku usnesení městského soudu ..., kterým mu byla stanovena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 13 342 Kč. Do výroku o nákladech řízení směřuje veškerá stížní argumentace – námitka chybného výkladu pojmu ‚uspokojení navrhovatele‘, námitka aplikace nesprávného ustanovení zákona při přiznání nákladů řízení i námitka nedůvodně vysokého rozsahu náhrady nákladů řízení v důsledku zamítavého stanoviska městského soudu k návrhu na spojení řízení.“ Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dovodil, že kasační stížnost stěžovatele v projednávané věci nesměruje do výroku usnesení městského soudu o zastavení řízení, ale že je výlučně namířena jen proti části výroku rozhodnutí o nákladech řízení, k němuž se též vztahují stížnostní námitky. Taková kasační stížnost je však podle § 104 odst. 2 s. ř. s. nepřijatelná.

[9] Tyto důvody plně dopadají i na nyní posuzovanou věc, která je skutkově a právně obdobná a která se na straně stěžovatele týká téhož účastníka řízení, na straně žalobce pak fakticky téhož, zastoupeného toutéž právní zástupkyní. Šestý senát Nejvyššího správního soudu nemá žádný důvod, aby se od svého posouzení vysloveného ve věci sp. zn. 6 As 203/2014 jakkoli odchyloval. Nejvyšší správní soud proto ze stejných důvodů odmítá kasační stížnost i v této věci jako nepřijatelnou [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s.]. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

[10] Nejvyšší správní soud se z důvodu nepřijatelnosti kasační stížnosti již nezabýval stěžovatelem uplatněnými argumenty k nesprávnému právnímu postupu městského soudu při přiznání a vyčíslení výše nákladů řízení žalobce, která byla stěžovateli stanovena k náhradě, ani přezkoumatelností těchto závěrů, nezávisle na tom, zda by byly případně důvodné či nikoliv.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. ledna 2015

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu